

PUSTOLOVŠČINA

Kričanje in divjanje med odmori so v našem, petem razredu, že navada. Ko zaslišimo zvonec in učiteljica zdolgočaseno vstopi v razred, se vsi razgrajachi spremenijo v angelčke in nemirno čakajo na prečudoviti zvok, ki razglasi konec šolske ure in začetek ponovnih dirk okoli klopi, ki se nadaljujejo po hodnikih.

Zadnjo uro je bila na urniku slovenščina, ki jo poučuje naša razredničarka. Ta predmet mi vedno pokvari dan. Že takoj na začetku smo odprli berila in začeli obravnavati novo besedilo. Brati smo morali na glas. Moja najhujša mora. Samo upala sem, da ne bom naslednja, ki bo na vrsti za dolge odstavke besedila. Z branjem imam velike težave. Imam disleksijo in že ob krajših besedilih se črke poigravajo z mojimi mislimi in začnejo plesati valček po listu, zato se nikoli ne morem zbrati in moje branje izpade grozno. Tako grozno, da se mi ves razred začne smejati. Občutek ni prijeten. Ko nam učiteljica naloži tono domače naloge, si lahko oddahnem. Danes sem se uspela izogniti glasnemu smehu sošolcev, ni mi bilo treba brati. Zvonec naznani konec pouka, učiteljica pa nas še zadrži in nam razdeli prijavnice za šolsko ekskurzijo po slovenski pokrajini, ki bo naslednji teden. V tistem trenutku se sploh nisem zavedala, da mi bodo nasveti iz oddaj o preživetju, ki jih redno spremljam na televiziji, kdaj prišli prav, no ja, vsaj ne še pri tej starosti.

"Drugi dan, učitelji pa nas že vlečejo naokrog in nam predajajo svoje znanje o naši prečudoviti deželi," sem si mislila sama pri sebi, ko sem se naslanjala na staro smreko in poslušala dolgočasno razlago o prečudovitem domu, v katerem bivamo.

"Planinski dom Lilija leži na nadmorski višini 765 m, obdaja pa ga listnati gozd, kar je značilno za to nadmorsko višino," sta pametovala vodnik in učitelj naravoslovja.

Po končanem predavanju smo pot ubrali po gozdni stezici in velikokrat zavili z nje. Vzpenjali smo se na strm hrib, ki se je dvigal visoko v zrak. Zdelo se mi je, da ga nikoli ne bo konec. Končno nam je uspelo prilesti na vrh, kjer je sledil počitek in uživanje v razgledu. Nekaj metrov naprej je stala ogromna tabla, na kateri so bile slike raznovrstnih živali in rastlin, in ko je k njej pristopil vodnik, smo vsi vedeli, da nas med malico čaka še eno dolgo razlaganje, bla, bla bla ...

Počasi sem grizla svoj sendvič in opazovala ptico, ki je krožila nad nami, in upala, da bo tudi njej uspelo dobiti kakšen prigrizek.

Nenadoma je mimo moje glave priletela rdeča torba in pristala na travi nekaj metrov od mene. Vrgel jo je visok sedmošolec, ki se je prav nesramno smejal. Mislim, da mu je ime Andrej. Živi v sosednjem bloku. Ko sem pred enim tednom šla iz šole, sem ga videla, kako je divjal po dvorišču, kasneje pa prav grdo odrinil starejšo sosedo, ki ga je pokarala. Odločila sem se, da se ga bom izogibala - nočem končati z zlomljeno roko ali čim podobnim.

K njemu je takoj jezno stopila njegova razredničarka in se pred vsemi začela zdirati nanj. Pridigala je celih pet minut, Andreju pa je smeh počasi izginjal z obraza. Roke je stisnil v pesti in videlo se je, da s težavo zadržuje jezo. Ko je učiteljica končala s svojo pridigo in se obrnila stran, je z jezo brcnil v bližnji štor in začel preklinjati, vendar ga je kmalu minilo, saj smo nadaljevali svojo pot.

Torba je pripadala tihemu fantu, ki se vedno drži bolj v ozadju. Spomnim se ga z božične zabave. Bilo je kar hrupno in kar naenkrat se je iz kota dvorane razlegel glasen krik. Zagledala sem fanta, ki je krilil z rokami in začel prevračati vse, kar je prišlo predenj. Ime mu je Tadej in zelo dobro se razume s svojo mlajšo sestro Majo, ki hodi v isti razred kot jaz in se velikokrat obrne name po nasvet. Rada ji prisluhnem in ji pomagam, saj so jo sošolci po dogodku na božični zabavi nekako izključili iz družbe.

Pripravljeni smo bili na nadaljevanje poti. Skrenili smo z gozdne poti in hojo nadaljevali skozi mešani gozd, svetlobe skoraj nismo več videli, saj so krošnje listavcev in iglavcev prestregle sončne žarke. Vladalo je srhljivo vzdušje. Končno smo spet prišli do steze, kjer je bila pot svetlejša.

Čez približno pol ure smo se ustavili za krajši počitek. Žejno smo segli po steklenicah, v katerih je bila že rahlo sparjena voda. Opazovala sem okolico in opazila skupinico učencev, ki se je odtihotapila v gosto grmovje.

Ker sem bolj radovedne narave in me zanimajo nove in neznane stvari, sem se odločila, da jim sledim. Vzela sem nahrbtnik in se previdno splazila za njimi. Sledila sem jim do travnika, ko so se nenadoma ustavili. Ker tega nisem predvidela, sem se nerodno zaletela v učenca pred sabo. Ta se je počasi obrnil in zagledala sem Andreja, kako me jezno gleda. Mislila sem, da me bo nadrl, vendar mi je namenil le grd pogled, položil prst na usta in pokazal na travnik.

Pogledala sem, kaj opazujejo. Na travi se je pasla skupina mladih srn. Potuhnili smo se v senco dreves, da bi bili manj opazni, in jih z zanimanjem opazovali. Čisto smo pozabili na čas in jih zasanjano gledali. Neroden devetošolec je stopil na tanko vejo, ki je pod njegovo težo počila. Zvok je srne prestrašil, zato so hitro zbežale v gozd, mi pa smo se odpravili nazaj na gozdno pot.

Ko smo stopili iz grmovja, so nam čeljusti skoraj popadale do tal. Tam ni bilo nikogar. Pričakovali smo, da nas bo skupina počakala. Nekaj učencev je zagnalo paniko, vendar so hitro ugotovili, da jim kričanje nekakor ne bo pomagalo iz tega položaja. Skupinica devetošolcev in osmošolcev se je odločila, da zamudo lahko nadoknadijo, zato se je s hitrim tekom podala za njimi in jih poskušala ujeti. Z vsemi močmi so se zagnali v klanec in kmalu so jih pogoltnila drevesa.

Tri sedmošolke so se odločile, da bodo pot nadaljevale pod hrib in skupino počakale kar v domu. Tudi sama sem se jim poskušala pridružiti, vendar so že izginile v labirintu dreves, poleg tega je obstajala možnost, da zaidejo.

Ozrla sem se okoli sebe. Na poti smo ostali samo še Andrej, Tadej in jaz.

"Čudovita družba," sem zavzdihnila in se zazrla v nebo. Po nekaj minutah molka mi je postalo jasno, da moram vajeti prevzeti v svoje roke. Za začetek sem predlagala, da zberemo stvari, ki jih imamo v nahrbtnikih. Začudila sem se, ko sem opazila, da sta me fanta takoj ubogala in poslušno izpraznila vsebino nahrbtnika. Iz svojega nahrbtnika sem na tla položila platenko vode, škatlo piškotov, polovičko sendviča, elastiko za lase in fotoaparata. Andrej je prispel čokolado, zavitek žvečilnih gumijev in svinčnik. Tadej pa je priložil še papirnat zemljevid, papir, platenko vode, svetilko in majhno jabolko.

"Kako si lahko pomagamo s to kramo?" je jezno zabrusil Andrej in pogledal Tadeja. Ta je strmel v kup in kar predstavljal sem si koleščke, ki se vrtijo v njegovi glavi in iščejo rešitev.

"Kmalu se bo zvečerilo in moram priznati, da se kar spoznam na zvezde, matematiko in te zadeve. Z malo truda mi lahko uspe določiti smeri neba, malo težje pa bomo ugotovili, kje se nahajamo. Če nam to uspe, bo stvar preprosta," naju je s svojim znanjem poskušal pomiriti Tadej.

Ko se je zvečerilo, sva z Andrejem astronoma in matematika Tadeja pustila pri resnem delu, sama pa sva zbrala nekaj suhih vej in jih zmetala na kup pri skali. Nato smo se ugnezdili na udobnih ležiščih. Tadej še ni »objavil« svojih ugotovitev. Ker moramo varčevati s hrano, smo si razdelili polovico sendviča. Zvečer je začelo močno pihati, vendar nas je skala ščitila pred vetrom in mrazom. Šumenje nas je poneslo v trden spanec, ki ga je vsake toliko časa prekinilo tiho smrčanje.

Zjutraj nas je zbudilo sonce, ki se je prikazalo izza hriba. Ko so se nam oči zbistrile, smo zagledali popoln nered. Stvari, ki bi morale biti v nahrbtnikih, so razmetane ležale po travi. Seveda nobenemu ni bilo jasno, kaj se je zgodilo. Ko smo vse stvari pospravili na svoje mesto, smo ugotovili, da manjka zavitek piškotov. Takoj sem obtožila Andreja, ki je okoli ust imel polno drobtinic. Odločno se je branil in zagotavljal, da on ni pojedel ničesar. Prerekala sva se okoli pet minut, ko naju je prekinil Tadej, ki je glasno zakričal, steklenico z vodo pa izpustil, da je padla na tla. Oba sva ga čudno pogledala, potem pa se spomnila, kako sovraži hrup. Takoj sem se opravičila Tadeju, Andreja pa sem še vedno sovražno gledala.

"Že pet minut vaju gledam, kako se prerekata in mi ne pustita do besede," je užaljeno rekel Tadej. S prstom je pokazal na drevo. Na najvišji veji je sedela večja rjava rumena ptica, v kljunu pa je držala zavitek piškotov in se trudila, da ga odpre. Andrej je ob drevesu pobral kamen in ga vrgel visoko v zrak. Poletel je naravnost v vejo. Ta se je zatresla in od strahu je ptica odletela, piškoti pa so vseeno ostali visoko na drevesu. Andrej je pokazal svoje mišice in začel plezati. Plezal je višje in višje, dokler ni dosegel vrha in veje s piškoti. Zmagoslavno jih je dvignil, s Tadejem pa sva mu hvaležno zaploskala. Ko je bil Andrej spet varno na tleh, smo se spravili k zajtrku.

Tadej je pobral steklenico, ki jo je prej spustil na tla in nekam žalostno zrl vanjo. Stopila sem k njemu in videla, da gleda v dolgo razpoko, ki je nastala ob padcu. To smo morali takoj popraviti, saj je v teh okoliščinah dragocena voda hitro odtekala. Zazdelo se mi je, da je Tadej dobil zamisel, ko sem ga zagledala, kako brska po moji torbi. Izvlekel je žvečilni gumi in ga začel hitro žvečiti. Z Andrejem sva se spogledala in ga opazovala. Čez nekaj časa je žvečilni gumi potegnil iz ust in me prosil za steklenico. Nezaupljivo sem mu jo podala. Tadej je žvečilni gumi prilepil na razpoko. Ko se je strdil, je voda nehala odtekati. Čeprav se mi je ta stvar z žvečilnim gumijem zdela malce ogabna, sem se Tadeju zahvalila in ga na hitro objela.

Po zajtrku smo se kar takoj lotili ugotavljanja našega položaja, vendar je bilo to težje, kot smo si predstavljali na začetku. Nočne zvezde nam niso pomagale. Kamorkoli je segal pogled, je rasel samo gozd. Nobene posebnosti, po kateri bi se lahko orientirali.

"Smreke, smreke, smreke, le kako naj si pomagamo z njimi!? Kamor pogledam, vse strani izgledajo enako!" je spet ves razburjen svoje mišljenje z nama delil Andrej.

Takoj po tem se mi je v glavi utrnila ideja: "Smreke, Andrej ti si genij! To leto se pri naravoslovju učimo o gozdnih mejah in rastju. Iglavci, torej smreke, rastejo nad nadmorsko višino tisočih metrov ..." sem veselo rekla.

"Kolikor se spomnim, je vodnik omenil, da dom leži na 765 m nadmorske višine," me je prekinil Tadej. "To pomeni, da se moramo spustiti v dolino, kjer rastejo listavci, ki prav tako rastejo okoli počitniškega doma," je zamišljeno dodal Andrej. Tako smo sprejeli odločitev in se začeli spuščati navzdol.

Hodili smo skoraj dve uri, ko smo se končno ustavili. Utrujeni smo se sesedli na tla. Andrej je zagledal grm s sočnimi rdečimi jagodami, za katere sem močno upala, da so užitne. Če smo prišli že tako daleč, nočem umreti tukaj zaradi zastrupitve, sem si mislila sama pri sebi. Izkazalo se je, da so jagode užitne, saj smo po pojedini z njimi vsi ostali živi in zdravi. Hitro smo obrali cel grmiček in jagode spravili v zasilno vrečko, ki jo je Tadej sestavil iz papirja. Vsi smo bili strašansko žejni, zato smo spili še zadnje požirke, ki so nam ostali. Še nekaj časa smo se greli na soncu in uživali v čudoviti pokrajini.

"Slika za naslovnico časopisa," je zavzdihnil Andrej, se vrgel v travo in zaprl oči.

"Če bi bil z nami učitelj naravoslovja, sem prepričana, da bi bili sedaj že deležni novega predavanja o grmih in nizkem rastju," sem veselo komentirala prizor. Tudi sama sem glavo naslonila na pol prazen nahrbtnik in poskušala malo zadremati, ko mi je v glavo šinila briljantna ideja. Hitro sem začela brskati po nahrbtniku in izvlekla fotoaparata. S šumenjem sem prebudila Andreja, ki me je zmedeno gledal. Prižgala sem napravico in v galeriji začela pregledovati slike. Ko sem videla, da ne razumeta mojega početja, sem jima razložila.

"Med našim izletom sem s fotoaparatom fotografirala zanimive stvari ob poti, po kateri smo prišli. S pomočjo teh slik lahko ugotovimo, kje se nahajamo!" sem zadovoljno rekla in ju

pogledala z upanjem v očeh. Andrej in Tadej sta prišla bližje in začeli smo pregledovati slike. Travnik, podrta kočča, drevo nenavadne oblike, skala ...

"Skoraj nič uporabnega," sem zamrmrala.

"Počakaj, pokaži mi sliko s tisto podrtijo," je prosil Andrej. Podala sem mu fotoaparata. Andrej je začel sliko približevati in oddaljevati, gledal jo je z leve in desne strani, dokler nama ni pokazal, kaj gleda. Slika je približeval in približeval, dokler nisem v daljavi zagledala majhnega potoka. Navdušeno smo se spogledali. Takoj smo začeli pospravljati stvari in se pripravili za odhod. Usmerili smo se proti gozdni poti in pot nadaljevali po hribu navzdol.

Ko smo prispeli do velike skale, smo navdušeno ugotovili, da smo na pravi poti in veselo nadaljevali. Skrenili smo s poti in pohod nadaljevali do drevesa, ki je raslo nekam postrani in je bilo zelo čudne oblike. Čez nekaj minut smo v daljavi zagledali podrtijo - kamenje in les vse naokrog. Sedaj pa še potok. Stopili smo mimo kočče in jo pustili za sabo. Potok!

Planili smo do vode in si pogasili žejo, nato pa napolnili še plastenki. Odločili smo se, da bomo sledili toku vode in počasi nadaljevali svojo pot. Prehodili smo kar dober kos poti in postajali utrujeni. Med hojo smo zaslišali šumenje, ki je z vsakim korakom postajalo glasnejše in glasnejše. Končno smo izčrpani prišli do dolge, široke in deroče reke, v katero se je izlival mili potoček, ki smo mu sledili. Ker je nismo mogli prečkati, smo se usedli na mehko travo, na katero je padala senca bližnjega drevesa in se posladkali s čokolado in ostalimi jagodami, ko nas je prekinil glasen ropot.

"Mislim, da je helikopter!" je glasneje rekel Tadej in pokazal na nebo.

"To je naša priložnost!" je veselo zakričal Andrej in prestrašil ptice, ki so gnezdile na bližnjih drevesih. Opotekli smo se skrajnega roba nabrežja, kjer pogleda niso zastirale krošnje in začeli mahati, kakor bi tudi sami hoteli vzleteti. Helikopter je priletel mimo, daleč naprej je začel obračati in se vračati k nam.

"Poskrbela bova, da nas zdaj opazijo!" sta veselo zaklicala fanta.

A helikopter nas je že odkril in se bližal.

Z vrvjo so spustili košaro, v kateri smo se eden po eden popeljali v helikopter. Seveda sta mi fanta dovolila, da grem prva. Kakšna dogodivščina!

"Kakšna kavalirja," je rekel mladi reševalec, ki mi je pomagal noter.

Teden kasneje smo se skupaj odpravili v fotografski studio, kjer smo dali popraviti naš slavni fotoaparata in dali razviti slike z naše odprave. Fotografija, ki je bila posneta zadnja, mi je najbolj všeč. Na njej smo vsi trije, zdravi, veseli, nasmejani in prav ta fotografija me bo lahko spominjala na razburljive dni, ki smo jih preživeli skupaj.

Po vrnitvi v šolo so nas vsi sprejeli kot junake. Učitelji niso vedeli, ali bi nam zaradi naše neodgovornosti, zaradi katere smo se izgubili, radodarno podarili cvek, morda ukor ali pa bi nas zaradi naše iznajdljivosti nagradili s petico.

S to dogodivščino sem pridobila veliko novih izkušenj in tudi dva zvesta in dobra prijatelja, s katerima mi je skozi težke čase uspelo splesti močno prijateljsko vez, za katero upam, da se bo obdržala še dolgo časa.

Skupaj preživljamo veliko časa, največkrat uživamo v Andrejevem skrivališču v bližnjem gozdu, kjer je včasih velikokrat sam preživil čas in iskal navdih za pisanje pesmi. Ugotovili smo, da naša pustolovščina navsezadnje ni bila tako grozna, zato smo se odločili za skupno taborjenje v naravi med poletnimi počitnicami. Bolje, da ne sprašujete kje.

Se vidimo! Mogoče bomo poročali o še kakšni nevarni odpravi v neznane kraje.

Pustolovski pozdrav!

Katja

P. S.: Ker meni črke poplesavjao, jih je »v red spravla« učiteljca slovenščine.

Nika Herakovič, 9. razred